

ความทรงจำดีๆ ที่ (เพื่อนๆ) มีให้กัน

สุยัต กมลพัฒนะ

๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ เป็นวันสำคัญวันหนึ่งที่พวกเราชาว KU 27 จะจัดงานใหญ่ เพื่อรำลึกถึงอดีตนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ รุ่นที่ ๒๗ ครบรอบ ๕๐ ปี นับแต่วันแรกเข้ามาศึกษาหาความรู้จากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ โดยจะมีการทำบุญเลี้ยงพระ อุทิศส่วนกุศลให้กับเพื่อนซึ่งล่วงลับไปแล้ว นอกจากนี้มีการนัดหมายเพื่อนร่วมรุ่นได้พบปะสังสรรค์กันแล้ว ยังได้จัดทำหนังสือที่ระลึกของรุ่นฉบับพิเศษ ซึ่งจะมีรูปเล่มหนาเป็นประวัติการณ์ และคาดว่าจะมีเล่มสุดท้ายที่จะมีการจัดทำหนังสือชนิดที่รวบรวมข้อมูลของเพื่อนในรุ่นทั้งหมด ทั้งนี้ต้องขอขอบคุณ คณะผู้จัดทำ ที่ได้สละเวลาทำหนังสือ ทุ่มเทก่าลังกายก่าลังใจ อย่างเต็มที่ จนหนังสือสำเร็จมาเป็นรูปเล่มให้พวกเราได้สัมผัสกันอย่างที่ได้เห็นนี้

ย้อนหลังไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ มีนักเรียนหนุ่มสาวจำนวนหนึ่งสอบเอ็นทรานซ์ ดิคมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นักเรียนเหล่านี้ มีทั้งมาจากกรุงเทพและต่างจังหวัด ก้าวเข้ามาเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และถูกจัดให้อยู่ในรุ่น KU 27 การนับเป็นรุ่น ก็เพื่อเรียงลำดับอาวุโส ว่าใครเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง การสอบเอ็นทรานซ์สมัยนั้น ใช้วิธีสอบรวมเพียงครั้งเดียวแบบแพ็คค็อกคอก ดำเนินการโดยสภาการศึกษาแห่งชาติ สอบได้ก็คือได้เรียน หากสอบไม่ได้ก็ต้องรอสอบในปีต่อไป คล้ายๆ กับการชกมวย ชนะก็ผ่าน ถ้าแพ้หรือถูกน็อก ก็ต้องไปแก้ตัวในคราวหน้า ในปีนั้นมีนักเรียนมาสอบเข้ามหาวิทยาลัยถึง ๒ หมื่นกว่าคน แต่มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยระดับอุดมศึกษาที่มีอยู่ทั้งหมดรับนักศึกษาได้ประมาณ ๑ หมื่นกว่าคน อัตราส่วนประมาณ ๒.๕ : ๑ การเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นเรื่องค่อนข้างยาก

มหาวิทยาลัยในสมัยนั้นมีเพียง ๔ แห่ง อยู่ในกรุงเทพ ๕ แห่ง อยู่ในต่างจังหวัด ๒ แห่ง และดูเหมือนจะเป็นปีแรกที่มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (มอ.) ซึ่งเปิดรับนักศึกษาในคณะวิศวกรรมศาสตร์ แต่จัดให้เรียนที่กรุงเทพมหานคร โดยใช้สถานที่เรียนที่คณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ หน้าโรงเรียนอานวยศิลป์ พญาไท นั่นเอง ในเวลานั้นยังไม่มีมหาลัยเปิด เช่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง หรือมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชเช่นในปัจจุบัน

นอกจากมหาวิทยาลัยทั้ง ๗-๘ แห่งแล้ว นักเรียนส่วนหนึ่งก็จะเลือกเรียนในวิทยาลัยระดับอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงในเวลานั้น ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคธนบุรี (บางมด) วิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ (เทคนิคไทย-เยอรมัน) วิทยาลัยโทรคมนาคม วิทยาลัยช่างก่อสร้าง ซึ่งวิทยาลัยดังกล่าวทั้งหมดต่อมาได้กลายมาเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารในปัจจุบัน รวมทั้งมีนักเรียนบางส่วน

เลือกเข้าเรียนในวิทยาลัยเอกชน ได้แก่ วิทยาลัยกรุงเทพ (ม.กรุงเทพ) และวิทยาลัยหอการค้าไทย (ม.หอการค้าไทย) อีกด้วย

ย้อนกลับมาที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งในขณะนั้นมี ๗ คณะ รับนิสิตทั้งสิ้นประมาณ ๔๐๐ กว่าคนเท่านั้น ผู้เขียนเองสอบติดคณะเกษตรมีเพื่อนเรียนในคณะเดียวกัน ๓๐๐ กว่าคน ถือว่าเป็นคณะที่รับนิสิตได้มากกว่าทุกคณะเพราะเป็นคณะเก่าแก่มีชื่อเสียงสมดังชื่อของมหาวิทยาลัย จุดประสงค์ที่ผู้เขียนมาเรียนคณะนี้ ก็ด้วยเหตุที่ว่า เป็นคณะที่หางานทำได้ง่าย และได้ทำงานกลางแจ้ง ซึ่งถูกกับนิสัยของผู้เขียน มีเพื่อนจากโรงเรียนเดิม คือ โรงเรียนอานวยศิลป์พระนคร โดยเฉพาะห้องตอน ๕ สอบเข้ามาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แห่งเดียวได้ถึงเกือบครึ่งห้อง โดยเรียนในคณะต่างๆ ประมาณ ๒๐ คน ที่จำได้ก็มี นพรัตน์ ทองตัน อุดม ทองเขาอ่อน ปรากรม ประยูรรัตน์ สมชัย แสงสว่าง ทรงศักดิ์ วรวิทย์รัตนกุล สุวิทย์ เทียรทอง ฯลฯ และมีอีกหลายคน ซึ่งจำชื่อไม่ได้แล้ว ผู้เขียนต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

เมื่อเข้าไปเรียนที่คณะเกษตรแล้ว ก็มีการจัดพวกเราให้ไปอยู่ตาม section ต่างๆ ซึ่งขณะนั้นมีอยู่ 8 section section ละ ๓๕ - ๔๐ คน เรียงตามลำดับตัวอักษร เนื่องจากคณะเกษตรเป็นคณะใหญ่ การจัด section ก็เพื่อให้รุ่นพี่ดูแลรุ่นน้องได้ทั่วถึง และรุ่นเดียวกันได้สนิทสนมกัน ผู้เขียนได้อยู่ใน section 7 ซึ่ง section นี้ มีเพื่อนที่ใช้อักษรตัว ส.เลื้อย กันทั้ง section ไม่มีอักษรอื่นปะปนเลย เพื่อนร่วม section ที่จำได้ก็มี สุพัฒน์ อรรถธรรม สุทัศน์ ปลื้มปัญญา สุทิน ศรีเพ็ญ สุขุม วิเชียร รัตนพงษ์ (เซียงหลี่) สนอง นิลเพชร สถิตยพันธ์ ธรรมสถิตย์ เสน่ห์ ฉาวเกียรติ สมชาติ ศักดิ์พิทักษ์ สมชาย (พงษ์พนา) อยู่สุข หรืออาดัมในปัจจุบัน แล้วก็ สุวิทย์ เทียรทอง เพื่อนห้องเดียวกันจากโรงเรียนอานวยศิลป์ ฯลฯ สำหรับผู้หญิงก็มี สุดารัตน์ สามพระยา สุภาพรรณ ณ พัทลุง สุภาพ ฉัตรภรณ์ สุภาณี สุขานุศาสตร์ (ซึ่งตอนอยู่ชั้นปี ๒ ได้ย้ายไปเรียนในคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ) ฯลฯ รุ่นพี่ section 7 ชั้นปีที่ ๒ ได้พาพวกเราน้องใหม่ ไปเที่ยวที่เขื่อนแก่งกระจาน เพชรบุรี และบริเวณใกล้เคียง เช่น หุบกระพง ชะอำ หัวหิน และพักผ่อนที่หาดวนกร ประจวบคีรีขันธ์ ยังจำได้ว่าพี่สุเมธ ศิรินิรันดร์ เป็นหัวหน้า section ได้ชวนน้องๆ ไปจับ (ตะครูป) ปูลม ที่หาดแห่งนี้ ด้วยความสนุกสนาน

ระหว่างที่เรียนอยู่ปี ๑ ต้องเรียนวิชาพืชสวนเบื้องต้น ซึ่งมีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยภาคทฤษฎีจะต้องไปเข้าฟังเลคเชอร์ ที่หอประชุมใหญ่ ตั้งแต่เวลา ๗.๐๐ น. ยังจำได้ว่า อดิทธิดการบดี คือ ศาสตราจารย์อินทรี จันทรสถิตย์ (หลวงอิงศรกรีกสิการ) เป็นผู้เล็คเชอร์ด้วยตนเอง สำหรับการปฏิบัติ ต้องลงไปทำแปลงผัก เหมแรกทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม พอเทอมที่ ๒ ต้องรับผิดชอบ ทำแปลงผักคนละ ๕ แปลง แปลงผักของนิสิตหญิงจะมีผู้ชายคอยไปช่วยทำ ทั้งรุ่นเดียวกันและรุ่นพี่ (แอบ) ไปช่วยทำ ส่วนแปลงของผู้ชายส่วนใหญ่ จะทำกันเองทั้งนั้น แปลงของผู้เขียนก็ทำด้วยตนเอง แต่ว่าทำรูปแปลงไม่สวย เพราะขุดดินจนหมดแรง ก็เลยกลับก่อน พอวันรุ่งขึ้น กลับมาดูตกใจและแปลกใจว่าทำไมแปลงจึงสวยงามกว่าเมื่อวันวาน นึกทีแรกว่าคงมีใครเข้าใจผิด คิดว่าแปลงของผู้เขียน เป็นแปลงของนิสิตหญิงเลยแอบมาทำให้ใหม่ สุดท้ายทราบว่าเป็นฝีมือของ บุญมี เลิศรัตน์เดชากุล เพื่อนเก่า ซึ่งเรียนด้วยกันที่พิจิตร ตั้งแต่ชั้นประถม ๑ จากโรงเรียนเผยหมื่น และเรียนชั้นมัธยมต้นด้วยกันที่โรงเรียนพิจิตรพิทยาคม ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด และแยกกันเมื่อผู้เขียนเข้ามาเรียนที่โรงเรียนอำนวยศิลป์พระนคร ตอน มศ.๔-๕ แล้วก็มาพบกันอีกที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ขอขอบคุณบุญมีเพื่อนรัก เรายังระลึกถึง ความดีของเพื่อน ในเรื่องนี้ได้อย่างไม่ลืมเลือน

ผู้เขียนเองยังมีเพื่อนเก่าที่เรียนกันมาตั้งแต่ชั้นประถม ๑ และมัธยมต้น แล้วก็ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์อีกคนหนึ่งคือ ปัญญา หลิมศิริวงศ์ ซึ่งหลังจากจบมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว ได้มาทำงานที่เดียวกันอีก คือ ที่สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง และเพื่อนปัญญาก็เจริญก้าวหน้าตามลำดับ จนได้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง จังหวัดสงขลาในช่วงสุดท้ายของการปฏิบัติงาน

ตอนอยู่ปี ๑ พวกเราส่วนใหญ่อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย ค่าหอพักสมัยนั้นปีละ ๓๐๐ บาท ค่าหน่วยกิตๆ ละ ๕ บาท การอยู่หอพักทำให้พวกเราสนิทสนมกัน พวกเราถูกรุ่นพี่ละลายพฤติกรรม เดิมออก จนทำให้เป็นคนที่มีหัวอกเดียวกัน จริงใจต่อกัน ทำให้รักผูกพันในรุ่นเดียวกัน ไม่มีการแบ่งชั้น

วรรณะ สมัยนั้นนิสิตใช้พาหนะเหมือนๆ กัน คือ จักรยาน ส่วนรถยนต์สังเกตดูว่า มีเพื่อนปี ๑ นำมาใช้เพียงแค่ ๒-๓ คันเท่านั้น ผู้เขียนเองพักอยู่ที่ตึก ๑๑ ซึ่งเป็นตึกใหม่ ๔ ชั้น มีห้องน้ำอยู่หน้าห้องทุกห้อง แต่ละห้องจะมีนิสิตพัก ๕-๗ คน คละปีและหลากหลายคณะ มีรุ่นพี่คอยดูแลรุ่นน้อง ผู้เขียนเองอยู่ชั้นที่ ๔ ไม่มีลิฟท์ ต้องใช้การเดินขึ้นลง กว่าจะเดินขึ้นถึงห้องได้ ก็เล่นเอาเหนื่อยล้าหน่อย ยิ่งถ้าวันไหนลืมหองด้วยแล้ว ต้องขึ้นลงไปห้องชั้น ๔ ถึง ๒ ครั้งก็แทบจะหมดสภาพ แต่การเดินขึ้นบันได ๔ ชั้นทุกวัน ทำให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ตอนจบออกไปทำงานภาคสนาม ได้แก่การออกไปรังวัด และตรวจความเรียบร้อยในสวนยาง สามารถเดินได้เร็วและนาน ไม่ต้องพัก จนเจ้าของสวนยางแปลกใจว่าผู้เขียนไปซ้อมเดินมาจากไหน ผลพวงในเรื่องนี้ส่งผลมาจนถึงปัจจุบัน ช่วยทำให้การเดินหรือวิ่งออกกำลังกายทุกวันของผู้เขียนสามารถดำเนินไปได้โดยที่ความเป็น สว. ไม่ทำให้เกิดอุปสรรคแต่อย่างใด

เพื่อนๆ ในตึก ๑๑ ก็มี วินิจ ขวนใช้ ซึ่งเมื่อเรียนถึงชั้นปีที่ ๔ ก็ได้รับการเลือกให้เป็นหัวหน้าตึก สติภัยพันธุ์ ธรรมสฤติย์ จักรินทร์ ศรัทธาพร วิสูตร หงษ์ทรงเกียรติ ซึ่งเป็นหัวหน้าวงดนตรี KU BAND ศรีวัฒน์ (เอ๊็บ) สุวรรณ สายัณห์ สดางค์มงคล ซึ่งภายหลังดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการและรองผู้จัดการใหญ่ ธนาคารกรุงไทย (มหาชน) ฯลฯ ที่ตึก ๑๑ ผู้เขียนมี สติภัยพันธุ์ ธรรมสฤติย์ หรือโต้งเป็นเพื่อนสนิท โต้ง บ้านเดิมอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นทั้งเพื่อนร่วม section และเพื่อนร่วมเมเจอร์พีชไร่นาเหมือนกัน เวลาว่างหรือมี trip ที่ต้องออกเดินทางแต่เช้ามืด ก็ได้โต้งช่วยปลุกปกติผู้เขียนจะเป็นคนนอนตึกไม่ต่ำกว่า ๔ พุ่ม เพราะติดใจรายการวิทยุของดีเจชื่อดังในสมัยนั้น คือ กุลชาติ เทพหัสดิน ต้องฟังให้จบก่อนถึงจะนอน ทำให้นอนตื่นสาย และมักเกิดความกังวลเป็นประจำว่าถ้าต้องมีกิจกรรมตอนเช้า จะตื่นไม่ทัน จำต้องอาศัยโต้งปลุก ส่วนโต้งนั้นเป็นนักกีฬารักบี้ ซ้อมและเล่นมาจนเหนื่อย จึงหลับเร็ว แต่ตื่นไว ผู้เขียนจึงอาศัยบริการของโต้งเป็นประจำ ขอบคุณ และยังจดจำความดีของเพื่อนโต้งได้จนทุกวันนี้

ติก ๑๑ อยู่ใกล้กับติก ๑ เวลาว่างๆ ผู้เขียนก็จะไปคุยกับ อุดม ทองเข่าอ่อน เพื่อนเก่าจาก อำนวยศิลป์ ตอน ๕ คุยกันได้ทุกเรื่อง อุดมเป็นคนเปิดเผย อารมณ์ดี และเป็นนักกีฬารักบี้ เป็นคนขยัน เวลาไปหาที่ไร จะเห็นอุดมนั่งอ่านหนังสือที่โต๊ะเป็นประจำ แต่กึ่งง่วงนอนง่าย เพราะเหนื่อยจากการซ้อมรักบี้ อุดม เป็นแบบอย่างของคนรักเดียวใจเดียวที่มีต่อสตรีเพื่อนร่วมรุ่น เป็นความรักแรกพบ ก็ว่าได้ รักชอบ แต่ไม่เคยได้คุยกันตั้งแต่ปี ๑ ถึงปี ๔ กับคนอื่น อุดม พูดคุยได้คล่องแคล่ว แต่กับคนที่ใช่ กลับไม่กล้าคุยด้วย เพราะความเขินอาย จนเป็นที่รู้กันของเพื่อนทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ก็เลยพากันไปให้กำลังใจ และร่วมลุ้นเชียร์กันทั้งสองฝ่าย จนสมหวังได้นั่งรถไฟขบวนสุดท้ายในที่สุด แต่ที่ยังเป็นความลับดำมืดอยู่ในขณะนี้ ก็คือ เพื่อนๆ ยังไม่รู้เลยว่าทั้งคู่ได้คุยกันครั้งแรกตั้งแต่เมื่อไหร่

สุวิทย์ เทียรทอง เป็นเพื่อนร่วมห้องอำนวยการศิลป์ตอน ๕ และเพื่อนร่วม section 7 ด้วยกัน สุวิทย์ เป็นคนมีแว่วว่าจะเป็นคนพบบางมานานแล้ว เอ๊ยไม่ใช่ มีแว่วว่าจะเป็นนักเขียน ตั้งแต่ตอนเรียนอยู่ มศ.๕ แล้ว ตอนเรียนวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับการเขียนเรียงความ อาจารย์ให้เขียนเรื่องอะไรจำไม่ได้แล้ว เรียงความของ สุวิทย์ ถูกตาต้องใจของอาจารย์ จนถูกนำไปอ่านให้เพื่อนทุกคน ได้ฟังในห้องเรียน ตอนเรียนอยู่ที่บางเขน ผลงานการเขียนของ สุวิทย์ ได้ออกมาปรากฏให้เห็นเรื่อยๆ ในหนังสือ section หนังสือบรรณศิลป์ ของชมรมวรรณศิลป์ และหนังสือรับน้องต่างๆ ได้รับเลือกให้ไปเป็นกองบรรณาธิการหนังสือฟางข้าวของคณะเกษตร และหนังสือพระพิรุณขององค์การนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทราบว่าในบางครั้งสุวิทย์ต้องไปกินนอนที่โรงพิมพ์ เพื่อจัด lay out รูปเล่ม และพิสูจน์อักษร เพื่อที่จะให้งานเสร็จสมบูรณ์ตามกำหนด สมัยนั้นการทำหนังสือ ต้องทำด้วยฝีมือล้วนๆ ไม่มีโปรแกรม photoshop หรือคอมพิวเตอร์ หรืออินเทอร์เน็ต ให้ใช้เหมือนสมัยนี้ ซึ่งเพียงแค่งัดปุ่มสั่งงาน อยู่ที่บ้านก็ทำงานได้

นอกจากความเป็นเพื่อนมัธยมด้วยกันแล้ว ผู้เขียนเองยังเกี่ยวข้องกับสุวิทย์ในเรื่องการทำหนังสืออีกด้วย กล่าวคือผู้เขียนเป็นคนชอบถ่ายรูป ตอนไปเที่ยวยังสถานที่ต่างๆ ไม่ว่าจะไปกับ section ไปทัศนศึกษาภาคเหนือ หรือไปทริปยาวพาราทางภาคใต้ก็ตาม ก็จะถ่ายรูปเก็บไว้จำนวนมาก ตอนอยู่ปี ๒ สุวิทย์ได้มาขอยืมรูปภาพเพื่อจะไปลงในหนังสือ ผู้เขียนเองก็ไม่ขัดข้อง ยินดีให้ยืมไป แต่เมื่อ

ใช้เสร็จแล้วต้องคืนให้นะ สุวิทย์ บอกว่า เออเนะ เออเนะ ได้รูปไปแล้วก็หายไปไม่ได้คืน พอมาปี ๓ สุวิทย์ ก็มาขออีมรูปอีก คราวนี้ว่าจะไม่ให้แล้ว แกล้งทำเป็นลืม สุวิทย์ ก็ยังมาทวงรูปถ่ายจากผู้เขียนอีก ผู้เขียนก็อดใจอ่อนให้ไปอีก ย้ำว่าให้ไปแล้วต้องคืนนะ สุวิทย์ ก็บอกว่า เออเนะ เออเนะ แล้วก็หายไปอีกตามเคย

คนถ่ายรูปมักจะเป็นคนค่อนข้างอาภัพ ถ่ายรูปให้แต่คนอื่น รูปของตัวเองไม่ค่อยจะมี รูปที่เก็บอยู่ในอัลบั้มแล้ว ถ้าเอาออกไปให้คนอื่น รูปนั้นก็จะมีโหว่หายไปเลย เพราะว่าคงจะไม่ได้อัดใหม่แล้ว ถึงแม้จะมีฟิล์มอยู่ก็ตาม แต่การค้นหาฟิล์มมาอัดรูปใหม่ค่อนข้างยุ่งยาก จึงอยากจะได้เพื่อน ๆ ถ้ารักกันจริงแล้ว อย่าไปขอรูปจากเพื่อน ถ้าเพื่อนได้เก็บรูปเข้าอัลบั้มแล้ว โดยเฉพาะรูปยิ่งเก่ายิ่งมีค่า (วันนี้ถือโอกาส เอาคืนสุวิทย์บ้าง ๕๕๕) พอมาถึงปี ๔ เทอมปลาย สุวิทย์ก็มาอีกแล้ว เพื่อขออีมรูปไปทำหนังสือทำเนียบบัณฑิตของรุ่น คราวนี้ว่าจะไม่ให้แล้ว สุวิทย์ก็ขยันมาทวงรูปอีก ผู้เขียนเห็นสุวิทย์ในช่วงเวลานั้นแล้ว รู้สึกสงสาร ตัวผู้เขียนเองว่าพอมแล้ว แต่สุวิทย์พอมยิ่งกว่า ดูหน้าตาเคร่งเครียดไม่ค่อยสดชื่น

ผู้เขียนได้ทราบข่าวมาว่าสุวิทย์ไม่จบพร้อมกับเพื่อนส่วนใหญ่ในรุ่น ขณะที่คนอื่น ๆ กำลังจะจบในอีกไม่นานนี้ รวมทั้งผู้เขียนด้วย จึงมีความรู้สึกเห็นใจ คิดเอาเองว่า ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะเขาเสียสละ

มุ่งมั่นทำงานให้รุ่นให้เพื่อน แม้ไม่จบก็ยังยอม แต่เราเอง เพียงแค่เสียสละแค่รูปถ่ายเท่านั้นนั่นเอง และเขาก็คือ เพื่อนเรา ไปทำหนังสือให้รุ่นของเรา สุดท้ายก็ได้ให้รูปเขาไปเป็นครั้งที่ ๓ คงเป็นเพราะ อานิสงส์อันประเสริฐ ที่สุวิทย์ได้เสียสละให้กับเพื่อนๆ KU 27 จนตัวเองต้องจบหลังเพื่อนไป ๑ ปี สุวิทย์ จึงได้ไปเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ในช่วงสุดท้ายของชีวิตการปฏิบัติหน้าที่ราชการ (จะเกี่ยวกันไหมเนี่ย)

สุขุม วิเชียรรัตนพงษ์ เป็นเพื่อนร่วม section และเพื่อนร่วมमेเจอร์พีชไรนา เป็นหัวหน้า section 7 คนที่ ๒ ต่อจากสมพงษ์ แซ่หลู (รุ่งเพชรวงศ์) ซึ่งไปเอนทรานซ์ใหม่ ติดคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล สุขุมเป็นคนสุพรรณบุรี ผู้เขียนเคยไปบ้านสุขุมพร้อมกับประวัติ วิชาตินนัท เมื่อตอนเรียนอยู่ปี ๔ ในวันตรุษจีน ครอบครัวของสุขุม เป็นผู้ปลูกอ้อยรายใหญ่ส่งโรงงานน้ำตาล ในย่านนั้น ถือว่าเป็นครอบครัวของคหบดีในอำเภอสองพี่น้องทีเดียว ในระหว่างรองานอยู่ที่หอพักมหาวิทยาลัย ผู้เขียนมีความร้อนรุ่มใจตามประสาคนหนุ่ม ที่สาวคนที่หมายปอง เคยเขียนจดหมายส่งไปมาหาสู่กันเป็นประจำ ไม่ตอบจดหมายมา แต่ก็ได้สุขุมเป็นที่ปรึกษาว่าจะทำอะไรดี สุขุมให้คำแนะนำที่เฉียบขาดมากกว่า อย่างนี้ต้องบุกไปถึงบ้านเลย บ้านสาวอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้เพราะไม่เคยไป เคยแค่ไปส่งที่ทำเรือเท่านั้น ผู้เขียนพร้อมสุขุมก็เลยนั่งเรือไปหาตามที่อยู่ในจดหมายของเธอจนพบบ้านของสาวเจ้าอยู่ที่บางใหญ่ นนทบุรี สมัยก่อนยังไม่มีทางรถยนต์ ต้องเดินทางไปทางเรือเท่านั้น มาสมัยนี้ที่ทางแถวนี้ มีถนนหนทาง ถึงกันหมดแล้ว ที่ดินก็ราคาสูงพุ่งกระฉูด แต่คงเพราะเราไม่ได้ทำบุญร่วมกันในชาติก่อน ชีวิตรักของเรา จึงไม่ได้จบกันด้วยความแฮปปี้เอนด์ เพราะความไม่เข้าใจ บางประการระหว่างเราทั้งสอง แต่วีรกรรมที่สุขุมแนะนำผู้เขียนตามล่าหา (คน) รักในครั้งนั้น ทำให้ผู้เขียนซาบซึ้งในน้ำใจและในความจริงใจของเพื่อนสุขุม ที่มีให้ต่อผู้เขียนอย่างมีรูปลิ่ม

วิจิตร เจริญจิตไพศาล เป็นเพื่อนร่วมमेเจอร์พีชไรนา ปีสุดท้ายหลังสอบข้อเขียนเสร็จแล้ว ผู้เขียนมีเหตุต้องไปฝึกงานครั้งที่ ๒ ให้ครบตามหลักสูตร ที่โรงงานน้ำตาลสุพรรณบุรี ซึ่งอยู่ที่อำเภอสามชุก โดยจะต้องไปฝึกงานร่วมกับรุ่นน้องปี ๓ มีรุ่นพี่ปี ๔ เพียง ๒ คน คือผู้เขียนกับ วิจิตร เจริญจิตไพศาล เราสองคนได้อยู่กิน นอน และทำงานร่วมกัน มีความสนิทสนมกันมาก ไปไหนก็ไปด้วยกัน ทุกๆ วันหลังจากกินข้าวมื้อเย็นเสร็จแล้ว จะออกไปคุยกับสาวซึ่งเป็นลูกสาวของพนักงานโรงงานน้ำตาล ที่บ้านพักของพนักงาน ที่อยู่ไม่ไกลจากที่พักของนิสิตฝึกงานมากนัก ซึ่งพ่อแม่ของสาวที่ไปคุยด้วย ก็ให้การต้อนรับ นิสิตฝึกงานทั้ง ๒ คน ที่ไปเยี่ยมเยียนเป็นอย่างดี พอสักประมาณ ๒ หุ่่ม ก็จะกลับที่พักเป็นประจำอย่างนี้ทุกวัน มีเรื่องตลกตลกอยู่วันหนึ่ง เราสองคนเกิดหลงทางกลับที่พักไม่ถูก โดยไม่ได้กลับเส้นทางเดิม เดินวนไปเวียนมา จนเกือบจะถูกชาวบ้านแถวนั้นยิง เพราะชาวบ้านคิดว่าเราเป็นโจร แต่ที่เราสงสัย ก็อาจจะมียักษ์ประเด้นหนึ่งคือ ไ้หนุ่มแถวนั้นคงแอบหมั่นไส้เราสองคนที่หยามน้ำหน้ามาจีบสาว โดยไม่เกรงใจเจ้าถิ่นก็เป็นได้ จึงกุข่าวว่ามีขโมยหรือโจรอยู่แถวนั้น เสียเลย ๕๕๕

วิจิตรเก่งทางด้านภาษามาก สามารถพูด เขียนจดหมายโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ดี ภาษาจีน แต่จำก็สนทนาได้คล่องแคล่ว นอกจากนี้ยังเป็นหัวหน้าหอ ๑๑ หรือ หอฮีโร่ เพราะฮีโร่ของมหาวิทยาลัย หลายต่อหลายรุ่นมักอยู่ที่หอ ๑๑ ขณะที่เรียน วิจิตรเป็นนักยูโดของมหาวิทยาลัย และทำธุรกิจเป็น สายหนัง (เอเยนต์จัดหาและส่งภาพยนตร์ตามโรงภาพยนตร์) เป็นการหารายได้ระหว่างเรียนด้วย ด้วยความที่วิจิตรมีภารกิจหลายอย่าง ทำให้วิจิตรจบช้าไปหน่อย ต้องโอนวิชาเรียนบางวิชาไปเรียน ที่อื่นจนจบ ในช่วงก่อนผู้เขียนจะเรียนจบได้พบวิจิตรเป็นครั้งสุดท้ายในช่วงฝึกงานด้วยกัน แล้วก็ ไม่พบอีก หายไป ๒๐ กว่าปี จึงได้พบกับวิจิตรอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งตอนนั้นวิจิตรเป็นเจ้าของโรงงานผลิต ข้าวเกรียบกุ้ง ที่ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียง ผลิตออกจำหน่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศแล้ว ในปัจจุบันนี้ วิจิตรได้ถ่ายโอนธุรกิจดังกล่าวให้กับลูกชายคนเดียวเป็นผู้บริหารแทน และผู้เขียนได้ทราบ มาว่า วิจิตรเป็นผู้ที่มีจิตใจฝักใฝ่การกุศล ได้บริจาคที่ดินมูลค่าหลายสิบล้านบาท ให้กับองค์กรการกุศล และบริจาคเงินให้กับกิจการส่วนรวมอีกหลายแห่ง ขอให้ผลบุญแห่งการทำความดีของวิจิตร จงส่งผลให้วิจิตรมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไปครับ

ขอเขียนเรื่องของตัวเองบ้าง หลังเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว ผู้เขียนได้ทำงาน ที่สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ซึ่งมีเพื่อนร่วมรุ่น KU 27 ไปทำงานที่หน่วยงานแห่งนี้ ถึง ๒๔ คน หลังจากฝึกอบรมในส่วนกลางแล้ว ก็ได้ไปทำงานที่สำนักงานฯ ที่จังหวัดตรัง พร้อมกับ ภักดี กุลบุญ และ ประวัติ ปริชาตินนท์ ได้ทำหน้าที่รังวัดและตรวจสอบ สถานที่ทำงานส่วนใหญ่อยู่ที่ สาขากันตัง โดยเป็นหัวหน้าพนักงานและรักษาการหัวหน้าสาขา จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ก็ได้ย้ายเข้า สำนักงานกลางที่กรุงเทพฯ ได้ปฏิบัติงานหน้าที่ผู้ตรวจสอบด้านการปฏิบัติการให้การสงเคราะห์ ด้านการส่งเสริมอาชีพเสริม ฝ่ายการสงเคราะห์ และทำงานด้านวิชาการ จนกระทั่งปี ๒๕๔๕ ได้ลาออก ก่อนเกษียณอายุ รวมเวลาทำงาน ๓๐ ปี ด้านครอบครัว คู่สมรสชื่อชวนพิศ มีบุตร ๒ คน คนโตเป็นชาย ทำงานเปิดร้านอินเทอร์เน็ตที่บ้าน คนเล็กเป็นลูกสาวจบจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เช่นเดียวกับ ผู้เขียน จึงถือว่าเป็นรุ่นน้อง อออิ บุตรสาวทำงานในสังกัดกระทรวงดิจิทัล ด้านให้บริการข่าวสาร

ด้านไอทีของรัฐบาล หลังจากเกษียณผู้เขียนได้อยู่ที่กรุงเทพฯ มาโดยตลอด แต่พอน้ำท่วมใหญ่กรุงเทพ ในปี ๒๕๕๔ ผู้เขียนจึงย้ายไปอยู่ที่พิจิตรจังหวัดบ้านเกิด ที่แรกตั้งใจว่าจะอยู่เพียงชั่วคราวแต่ในที่สุดก็ติดใจเลยอยู่เป็นการถาวร พิจิตรเป็นจังหวัดที่เงียบสงบ ซึ่งเป็นการดีที่เอื้อต่อการออกกำลังกาย ด้วยการวิ่งและปั่นจักรยานเพื่อสุขภาพ อันเป็นกิจกรรมที่ผู้เขียนปฏิบัติมาโดยตลอดทุกวันภายหลังเกษียณอายุ

ชีวิตก็เหมือนกับการเดินทาง เราได้เริ่มเดินทางตั้งแต่กำเนิดมาจากครรภ์มารดาแล้ว และจะต้องเดินทางต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งหมดลมหายใจ ก็ถือว่าเป็นการเดินทางสิ้นสุดลง บางช่วงของการเดินทางก็สนุก บางช่วงก็ทุกข์ ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ ช่วงที่มีความสุขก็รู้สึกใช้เวลาผ่านไปรวดเร็ว ช่วงที่มีความทุกข์ก็รู้สึกเวลาผ่านไปอย่างล่าช้า การเดินทางก็จะมีรอยเท้าปรากฏ ในวันนี้ก็เช่นเดียวกัน เราได้เดินทางมาถึง ๕๐ ปี แห่งการเป็น KU 27 “นนทรีบาน วันวานที่ไม่ลืม” ผู้ที่มาร่วมงาน และผู้ที่ได้เขียนบทความลงในหนังสือรุ่น ก็ถือว่าเป็นการประทับรอยเท้า (foot print) ในวาระนี้แล้วทุกคน ขอให้เพื่อนๆ ทุกคนโชคดี มีความสุขกายสุขใจ และสุขภาพแข็งแรง พบกันใหม่ในวาระครบรอบ ๖๐ ปี สวัสดีครับ

